

vol verbeiden van de blijde en schoone dingen, die de nieuwe dag beloofde.

Ik boog, toen ik het tafeltje voorbijging waaraan mijn reisgenooten van den vorigen avond zaten.

Ze negen terug, de jonge vrouw met snel een lachenden blik van verstandhouding naar haar metgezel.

Vanaf mijn plaats sloeg ik hen gade, zonder dat mijn kijken den indruk kon wekken van onbescheiden opmerkzaamheid.

Deze jonge menschen boeiden mij uitzonderlijk; het was zoo aangenaam hun bewegingen te volgen, hen te zien zitten, te zien praten, te zien eten; zij verrieden zoo in alles bevoorrechte menschenkinderen te zijn, die hoewel onbewust van deze bevoorrechting, nochtans zoo met volle onbezorgde levensblijheid genoten van alles, wat de wereld aan vreugde voor lichaam en geest slechts kan bieden.

Zij waren beiden zoo smaakvol gekleed, hun bewegingen waren zoo rustig, zoo vol distinctie, er was zoo'n weldoende gratie in de wijze, waarop zij thee schonk en in het knikje en den lach, waarmee hij haar lieve kleine zorgen aanvaardde.

Ik zag, hoe hij telkens, bij het overreiken haar hand even beroerde.

Zij sprak meer dan hij, maar geen oogeblik verflauwde zijn aandacht en zijn korte antwoorden vertolkten schier altijd een instemming; hun lachen bewees de gelijke gestemdheid van hun zin voor het vroolijke, terwijl anderszins de gelijktijdige ernst hunner woorden en gebaren ook daarin de volkomen harmonie hunner geaardheid blootlegde.

Dienzelfden morgen, toen ik op de imperiaal van den postkoets naar Lauterbrunnen klom, zag ik, bovengekomen, hen daar ook aanwezig.

Zij merkten mij gelijktijdig op.

„De Onvermijdelijke!” zei ik, terwijl ik groetend langs hen schoof naar de andere zijde van de bank.

Toen riepen ze iets vroolijks terug.

De rit door het dal was genotrijk; een zachte regen had 's nachts het witte stof der wegen gebonden; tegen de berghelling gloeide het rood der alpenrozen; op groote lila scabiosa's wiegelden bruine vlinders en blauwroode krekels met zwartgazen vleugels zweefden en buitelden om de witte klokken der campanula's; in de laagte bruiste over zijn steenige bedding het witte water van een stroompje.

In de bochten, waar de wagen schijnbaar helde boven de diepe ravijnen, zag ik de jonge vrouw soms even de hand voor de oogen brengen, terwijl ze zich wat angstig tegen hem aandrong.

Dan, even later, riep hij, dat het voorbij was en dan lachten ze beiden weer. In Lauterbrunnen verloor ik hen uit het oog, maar op den namiddag van dienzelfden dag trof ik hen opnieuw in den electrischen trein, die ons terugvoerde van het hooge station Eismeer.

De wagen was bijna leeg; behalve een paar gidsen, waren wij de eenige passagiers.

Zoodra ik binnentrad en nog voor ik hen had opgemerkt, hoorde ik plotseling haar stem met een vroolijken jubel uitroepen:

„Alweer de Onvermijdelijke!”

We lachten elkaar toe; toen ging ik zitten in den alleruitersten hoek van den wagen, maar een oogeblik later, na een lachende fluistering, kwamen ze samen op mij af.

„Mogen we bij u komen zitten?” vroeg haar zilveren stem.

Wij waardeerden wederzijds het sympathieke bedoelen om elkaar toch vooral niet tot last te zijn, terwijl we de vermijding om elkaar te dicht te naderen, toch óók gevoelden als een gemis aan gelegenheid om die waardeering eens te uiten.

We zeiden dit niet tegen elkaar, maar we begrepen dit, onuitgesproken, even zoo goed en we hadden nu alle drie de oprechte geneigdheid en ook de tact om een tijdlang samen onderhoudend en luchtig te babbelen over prettige dingen van voorbijgaande belangrijkheid.